

Kuurataikuri vaelsi verkkaisesti pitkin tyhjiä katuja. Toistaiseksi kukaan kaupungissa ei ollut tajunnut minkään olevan vialla. Tästä saattaisi tulla jopa liian helppoa. Määränpää oli selkeänä ja kirkkaana hänen mielessään. Kirkon vierestä Kuurataikuri kääntyi vasemmalla kohti mukulakivisen kapean kadun päädyssä sijaitsevaa Muinaisten kirjoitusten arkistoa. Sisällä kirkossa Vail tunsu yllättäen samankaltaisen uhkaavan tuntemuksen kuin hänen näkemänsä unet olivat aiheuttaneet, mutta sen lisäksi hänelle tuli yhtäkkiä kylmä. Äkillinen vilunväristys ja uhkaava tunne kestivät kuitenkin vain hetken, kadoten yhtä yllättäen kuin olivat alkaneetkin. Kuurataikuri saapui matalan kupolikattoisen kivisen rakennuksen luokse. Karuja seiniä koristivat veistetyt köynnöskasveja esittävät kohokuviot. Jykevä takorautainen kaksoisovi oli lukittu kettinkiin kytketyllä riippulukolla. Muinaisten kirjoitusten arkistoihin pääsi vain valvottuna ja kaupunginjohtajan erityisluvalla. Kuurataikuri asteli rautaisen oven luokse. Hän nosti huilunsa huulilleen ja alkoi soittaa sävelmää. Valkea höyry tuprusi huilun päästä ja levisi vasten rautaseinää. Jonkin aikaa soitettuaan hän pujotti huilun vyöstään roikkuvaan nahkaiseen koteloon ja tarttui kaksin käsin kettinkiin alkaen vetää viiden miehen voimalla. Valkean höyryn ankarasta kylmyydestä haurastunut ketju katkesi. Vail tunsu, että jotain oli vialla. Hän ei tiennyt mitä se oli, mutta jotenkin hän tiesi mitä hänen piti tehdä. Ymmärtämättä kuinka tiesi mitä tiesi, hän ikään kuin vaiston varaisesti otti miekkansa ja Arrenin kilven rynnähten ulos kirkosta. Juostessaan pitkin kirkon vierestä alkavaa kapeaa mukulakivikatua hän alkoi aistia samaa kylmäävää tuntemusta, jonka oli hetkellisesti tuntenut kirkossa ollessaan. Lähestyessään kadun päässä olevaa kivistä rakennusta, hän tunnisti sen kuulemistaan jutuista Muinaisten kirjoitusten arkistoksi. Koko Euraniassa oli vain muutama Muinaisten kirjoitusten arkisto ja Varnelian arkisto oli niistä kenties kuuluisin. Saapuessaan arkiston ovelle Vail huomasi sen olevan raollaan. Oven edessä olevalla porrasaskelmalla lojui riippulukko ja pätäkä kettinkiä. Joku oli murtautunut arkistoon. Vail avasi varovasti oven ja pujahti sisään. Oven takana oli lyhyt käytävä, joka johti hämärään saliin, jota kattokupolissa olevasta reiästä paistava kuunvalo valaisi. Salissa oli hyllytolkulla ajan haalistamia kirjoja ja metallisiin sylintereihin säilöttyjä hauraita pergamenttirullia. Vail hiipi puisten hyllyjen välissä. Kylmäävä tunne voimistui. Hän kurkisti hyllyn taakse ja näki harmaakaapuisen vaaleahiuksisen miehen, joka tutki hyllyä. Mies poimi hyllystä erään metallisylinterin ja avasi sen. Hän veti pergamentin ulos, avasi sen ja silmäili sen sisältöä. Sitten hän rullasi ja laittoi pergamentin takaisin sylinteriin ja sylinterin kaapunsa taskuun. Kääntyessään hän huomasi Vailin. "Kuka olet ja mitä teet täällä?", Vail kysyi. Miehen hymy oli pahaenteinen. "Kyllä kai sinunkin on täytynyt kuulla minusta", hän sanoi. Vail ei aluksi tajunnut mitä ihmettä mies oikein tarkoitti. Sitten pelottava oivallus iski. Kuurataikuri. Kuurataikuri ja Vail mittailivat hetken aikaa katseillaan toisiaan. Sitten Kuurataikuri nosti huilunsa huulilleen ja alkoi soittaa. Valkeaa höyryä suihkusi Vailia kohti. Hän vetäytyi suojaan kirjahyllyn kulman taakse. Höyrysuihku ei aivan yltänyt kirjahyllyyn ennen hälvenemistään ilmaan. Silti Vail tunsu, kuinka ilma hänen ympärillään kylmeni niin, että hengitys huurustui ja ihoa alkoi nipistellä. Hän kuuli Kuurataikurin askeleet tämän lähtiessä kävelemään häntä kohti. Hänen täytyi löytää jostain apuvoimia. Vail lähti juoksuun kohti arkiston ovea. Rynnätessään ulkoilmaan häntä vastassa oli neljä vihreänuttuista sotilasta, jotka osoittivat häntä keihäillä. Heidän vihreissä kilvissään ja nahkaisissa rintahaarniskoissaan komeili hopeanvärinen rastas. Varnelian vaakuna. Nämä miehet olivat yksi Varnelian sotilaskaartin yöpartioista. "Kuka olet ja miksi olet murtautunut Muinaisten kirjoitusten arkistoon", yksi sotilaista kysyi terävästi. "Olen soturipappi Vail. Varneliassa kaupunginjohtajan kutsumana, enkä minä ole murtaunut tänne vaan Kuurataikuri. Hän on vielä sisällä" Sotilaat toljottivat häntä hetken silmiään siristellen. Sitten sama sotilas, joka oli puhunut aiemminkin, sanoi: "Totta tosiaan. Tunnistan sinut,

soturipappi Vail. Mutta että Kuurataikuri Varneliassa" Sotilas naurahti ja muut kolme virnuilivat epäuskoisesti. "No niin miehet sisään arkistoon ja napataan kuka varas siellä ikinä lieneekin", sotilas jatkoi. "Oletko varma, että häneen voi luottaa?", eräs hänen tovereistaan kysyi. "Kaupunginjohtaja luottaa häneen, joten niin luotan minäkin. Olen epäileväinen velhojen suhteen, mutta joku tuolla sisällä ilmeisesti on" "En suosittelisi...", Vail aloitti, mutta hänen estelyistään huolimatta sotilaat ryntäsivät arkiston eteiskäytävään. Sotilaat hiipivät pitkin kiviseinäistä käytävää kilvet koholla ja keihäät tanassa. Arkistosalista heidän eteensä astui yllättäen harmaakaapuinen hahmo. "Seis muukalainen. Olet rikkonut Varnelian lakeja murtautumalla Muinaisten kirjoitusten arkistoon. Joudut tyrmään siitä hyvästä", eräs sotilaista sanoi. "Enpä oikein usko", Kuurataikuri naurahti. Huilun kirkkaat sävelet alkoivat kaikua käytävässä ja valkoinen höyry tuprusi sotilaiden päälle. He kiljuivat tuskasta ja lyyhistyivät maahan. Kun höyrypilvi hälveni, sotilaat olivat jäätyneet kalpeiksi patsaiksi mahallaan tai kontallaan oleviin asentoihin. Kalpeita ihoja laikuttivat pakkasenpuremien irvokkaat mustelmat ja turvonneet rakkulat. Kehoja peitti ohut kerros kuuraa. Kuurataikuri asteli jäätyneiden sotilaiden lomasta. Hän astui yhden sotilaan sormille. Ne napsahdivat poikki kuin kuivunut oksa. Kuurataikuri käveli pitkin katuja, eikä ketään ollut estämässä häntä. Vasta kun hän saapui kaupungin portille vievälle pääkadulle, hänen edessään seisoj joukko sotilaita. Vail oli käynyt juoksujalkaa hälyttämässä Varnelian sotilaskaartin. Hänen onnekseen eräs yöpartio oli löytänyt kuolleen portinvartijan, jonka kasvot olivat jäätyneet. Se oli vaakuuttanut kaikki siitä, että uhka oli todellinen. Ensimmäinen rivistö sotilaita oli kyyristynyt, toinen polvi maassa, varustettu keihäillä ja kilvillä. Toinen rivistö koostui jousiampujista. Heidän takana oli toinen rivi keihäsmiehiä ja näiden takana rivi miekkamiehiä. Vail seisoj miekkamiesten takana. "Nuolet jännteelle! Valmiina!", käskytti tulenohjaaja jousimiehiä. Kuurataikuri veti hupun päähänsä ja nosti käsivartensa kasvojensa suojaksi. "Tulta", tulenohjaaja ärähti. Parvi nuolia sinkoutui ilman halki kohti Kuurataikuria. Nuolia töksähteli velhoon, mutta ne kimpoilivat harmittomina pois. Metallikärjet eivät riittäneet lävistämään maagisesta langasta kudottuja vaatteita. Kuurataikuri kaivoi kaapunsa taskusta pienen, kirkkaan sinistä nestettä sisältävän pullon ja viskasi sen yli-inhimillisillä voimillaan sotilaiden keskelle. Pullon hajotessa räjähti ilmoille valtaisa pilvi valkoista höyryä. Yli puolet sotilaista jäättyi siihen paikkaan. Loput pakenivat kauhuissaan paikalta. Velhohan sentään yritti poispäin kaupungista, eivätkä sotilaat olleet halukkaita uhraamaan henkeään Muinaisten kirjoitusten arkistosta varastetun pölyisen paperikäärön takia. Vail painautui talon seinää vasten, jottei olisi törmäillyt paniikissa pois pyrkiviin sotilaisiin. Hän jäi ainoana kadulle Kuurataikurin kävellessä häntä kohti uhkaavan rauhallisesti. Mitä ihmettä hän muka voisi tehdä. Samassa kajahti terävä tytön ääni: "Liberta fulmeri!" Kadulle Kuurataikurin taakse ilmestyneen Meian taikasauvasta leimahti salama. Kuurataikurin keho kouristui, selkä vääntyi kaarelle sähköpurkauksen voimasta. Velho lysähti polvilleen maahan. Meia kokosi keskittymistään valmistautuen uuteen hyökkäykseen. "Liberta fulmeri!" Kuurataikuri oli kohottanut huilunsa Meian suuntaan. Uusi salama iski räsähtäen huiluun, mutta mitään muuta ei tapahtunut. Oli kuin huilu olisi imenyt salaman kaiken energian. Kuurataikuri nousi pystyyn. Vaikka hänen liikkumisensa oli salaman osuman seurauksena kivuliasta ja kankeaa, hän hymyili yhä kylmää, julman maireaa, hymyään. "Mitäs meillä täällä on. Kiltti pikkunoita", Hän hymähti pilkallisesti. "Kuurataikuri", Meia vastasi värittömällä äänellä, "Olisihan minun heti pitänyt arvata sen olevan sinä aistiessani läsnäolon, joka oli niin mätä ja inhottava, että se herätti minut kesken unien" "Voi pikku Meia. Olet yhtä naiivi kuin vanhempasi. Mutta onpas sinusta kasvanut iso ja taitava tyttö. Viimeksi kuin näin sinut, vaikuttavin asia mitä osasit tehdä oli imeä omaa peukaloasi", Kuurataikuri hykerteli, "Et taidakaan muistaa mitään

viimeisestä loihtijoiden kokoontumisesta johon vanhempasi osallistuivat ennen kuin päättivät katkaista kaikki siteensä meihin ja elää tavallisten ihmisten keskuudessa" "Eipä erityisemmin kiinnostaisikaan muistaa", Meia sanoi myrkyllisesti. "No mutta onkos elämäsi sopeutujana mennyt hyvin? Ovatko he ottaneet sinut avosylin vastaan ja hyväksyneet kaltaisikseen puhtaina epäluulosta, vihasta ja pelosta?", Kuurataikuri pilkkasi. Viha leimahti Meian silmissä. Hän otti vyöllään roikkuvasta pussista pienen mustasta massasta muotoillun pallon. "Ignita pyros!", Hän huudahti. Massapallo roihahti rajusti kirkkaan oransseihin liekkeihin. Raivoissaan Meia viskasi tulipallon Kuurataikuria päin, mutta tämä vain nappasi sen ilmasta kiinni. Mies hymyili pilkallisesti, joskin hymyn seassa oli pieni irtistyneen kaje. Hän ei ollut täysin immuuni nyrkissään pitelemästään tulipallosta hohkaavalle kuumuudelle. Yksi terävä puhallus huiluun kuitenkin riitti. Valkea höyry tukahdutti liekin. "Liberta fulmeri!", Meia ärjäisi, mutta salama vain nuoli huilun kärkeä saamatta aikaan vahinkoa. Kuurataikuri puhalsi huiluunsa ja siihen imeytynyt salama purkautui taas vapaaksi osuen Meiaan. Vail, joka oli Kuurataikurin keskittyessä Meiaan yrittänyt hiipiä tämän taakse, jähmettyi Meian lyyhistyessä maahan. Hän oli järkyttynyt huolimatta aiemmasta koleasta suhtautumisestaan tyttöön. "Luuletko etten huomaa sinua poika?", Kuurataikuri murahti ja kääntyi ympäri. Kun velho nosti huilun huulilleen, Vail viskasi miekkansa tätä päin. Taikuri huitaisi miekan käsivarrellaan syrjään, mutta hänen yllätyksekseen se leikkasi maagista kangasta ja viilsi haavan hänen käteensä kirvoittaen raivostuneen tuskankarjaisun. Häiriö oli tarpeeksi Vailille säännätä pakoon sivukujalle. "Juokse vain kotiin äitisi luokse!", velho ärjyi vihaisesti. Rauhoituttuaan hieman Kuurataikuri lähestyi maassa lojuvaa miekkaa kiinnostuneena. -Minkälainen ase leikkaa maagista kangasta, hän ihmetteli. Velho poimi miekan maasta ja tarkasteli sitä. Näytti ihan tavalliselta teräsmiekalta. Yhtäkkiä miekan kahva alkoi polttaa hänen kättään. Kipu tuntui miltei kymmenkertaiselta verrattuna Meian tulipalloon. Kivun ja raivon sekainen karjaisu karkasi velhon huulilta ja miekka putosi kolahtaen katuun. "Mitä helvetti soikoon tämäkin on?!", hän ärisi vihoissaan. Vail juoksi kapean kadun päähän ja kääntyi vasemmalle. Pian hän kääntyi uudestaan, kadulle joka kulki takaisin kohti pääkatua. Vail kurkisti kulman taakse. Kuurataikurin ylvään rauhallisesti kävelevä hahmo oli loitonnut jo niin kauas, että hän uskalsi palata pääkadulle. Hän kyykistyi Meian luokse ja koetti pulssia tämän kaulalta. Tyttö oli elossa. Vail tiputti Arrenin kilven maahan ja nosti tajuttoman Meian varovasti käsivarsilleen. Onneksi tämä oli pienikokoinen ja kevyt, sillä vaikka Vail ei suinkaan ollut ruipelo, niin ei hän mikään lihaskimppukaan ollut. Hän lähti varovasti kulkemaan, kantaen Meiaa käsivarsillaan. Hän kääntyi pois pääkadulta ja meni ensimmäisen lupaavannäköisen talon ovelle. Vail potki jalallaan ovea, kunnes se avautui ja oviaukossa seisoivat vanha nainen. "Hän on loukkaantunut. Voinko tuoda hänet tänne lepäämään?", Vail kysyi. "Tottakai. Tule sisään vain", nainen sanoi lempeästi. Vail astui sisään ja nainen ohjasi hänet makuuhuoneeseen, jossa hän laski Meian varovasti sängylle. Hän jäi istumaan sängyn laidalle katsellen tajuttomana makaavaa tyttöä. Vaikkei ollut kovinkaan huomiota herättävän näköinen, tämä oli jollain erikoisella, vaatimattoman oloisella tavalla hyvin kaunis. "Tulen kohta takaisin", Vail sanoi, vaikkei Meia mihinkään reagoanutkaan. Vail palasi huoneeseen ja laski kadulta hakemansa miekan, kilven ja taikasauvan lattialle. Meia avasi silmänsä ja katsoi häntä hämillään. "Mitä..? Missä...?", hän sopersi heikolla äänellä. "Kuurataikuri käytti salamaasi sinua vastaan. Toin sinut erään ystävällisen vanhan rouvan luokse toipumaan. Kuinka voit?" "Joka saakelin lihasta särkee ja ajatukset takkuavat, muuten olen kunnossa", Meia sanoi ja pakotti huulilleen hymyntapaisen. "No sepä hyvä", Vail sanoi ja jatkoi sitten: "Kuurataikuri on ilmeisesti jollain tavalla tuttu sinulle" "Muistan vain mitä olen kuullut vanhempieni kertoneen. Hän oli joskus isäni kaveri. Silloin kun hän ei vielä ollut näin julma" "Sanoit myös, että aistit hänen

läsnäolonsa. Minäkin tunsin jonkinlaisen epämiellyttävän tuntemuksen aina kun hän oli lähellä" Meia nyökkäsi ja selitti: "Todella voimakkailla noidilla ja velhoilla on se heikkous, että tietyt ihmiset, muutkin kuin loihtijat, voivat aistia heidän läsnäolonsa jolleivat he aktiivisesti keskity sen salaamiseen" "Ai. Hän muuten varasti jonkin paperikäärön Muinaisten kirjoitusten arkistosta" "Mitä tahansa se onkin, siitä ei voi seurata mitään hyvää jos Kuurataikuri vaivautui henkilökohtaisesti viemään sen", Meia sanoi hiljaisella vakavalla äänellä. Jatkuu